

# KECSKEMÉTI LAPOK.

## VEGYESTARTALMÚ HETILAP.



### Előfizetési díj:

Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr.,  
negyedévre 1 frt. 50 kr.

Az előfizetés az év folytán minden hónapban  
megkezdhető.

Megjelen hetenként egyszer,  
VASÁRNAP.

Az előfizetési pénzek,  
úgy a hirdetések is „Tóth László könyvnyom-  
dójának” czimzendők.

Szerkesztő- és kiadó-hivatal:

BUDAI-NAGY-ÚTCA 184. SZÁM.

E lap úgy szellemi, mint anyagi részét illető  
minden küldemény a szerkesztő- és kiadó-  
hivatalhoz intézendő.

### Hirdetési díj:

3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr.,  
többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel ár-  
leengedés adatik.

Bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.

## Tölgyes erdőink jövője.

Nagyérdemű közönség! Az 1878. évi december 28-án tartott közgyűlés elhatározta, hogy a közönség területén levő, mintegy 1264 hold tölgyes erdők azon része, mely a fatermelésben kimerült talajának szegénysége miatt már nemcsak semmi hasznot nem ad, hanem nagy adója és a reá fordított költség miatt tetemes évi veszteséget okoz, részletenként tövestől kiirtásuk és talaja egy bizonyos ideig hasznosbérbe adtván, másnemű gazdasági célokra használtassék.

Ne méltóztassanak azonban hinni, mintha ez által a közgyűlés az egyébként is csekély mennyiségű erdőinket végpusztulásra kárhóztatta volna, mert ugyanezen határozatával egyidejűleg kimondá azt is, hogy az erdő kihányásából nyert terület hasznosbérből évenként legalább két- vagy háromszor akkora területet kell a használatlanul heverő homokbuczkákból erdővé átalakítani, illetőleg a talajminőségének megfelelő fával beültetni, mint a mekkora a kiirtott erdő területe; az épségben hagyott keményfa erdők ligeteit pedig, évről évre, a vágás alkalmával, akáczfával be kell foltozni.

Nagyérdemű közönség! a közgyűlésnek e határozata, mely erdőinket, tehát városunk egyik legtekintélyesebb pénzforszáját érinti, olyan természetű, hogy e felett, mellette vagy ellene, a zöld asztalnál vagy poharazás között, a bognár- vagy kovácsműhelyben helyszíni tapasztalat és helyes számítás nélkül, hetekig lehet feleselni, a nélkül, hogy egyik fél a másikat állításának helyességéről megnyugtatólag meggyőzhethetné; pedig szükséges, hogy e nagy fontosságú, s erdőkezelésünkben korszakot képző intézkedés helyességéről Kecskemét város minden értelmes polgára megnyugtató meggyőződést szerezhessen és szerezzen magának; azért elhatároztam, hogy rövid kivonatban megismertetem a nagyérdemű közönséggel azon kimerítő munkálat főbb pontjait, melyet 1877. évi április 16-án egy szűkebb körű, 1878. évi május 18-án pedig egy nagyobb számú szakértő bizottság, mint egyhangúlag elfogadott véleményt és javallatot terjesztett a közgyűlés elé, és melynek alapján az 1878. évi december 28-iki közgyűlés fentebbi határozatát hozta, s a kijelölt erdőterületek kiirtásának évi részletekbeni végrehajtására és még ez évből megkezdésére a gazdasági és mérnöki osztályt utasította.

Az első bizottságnak tagjai voltak Muraközy János tanácsnok úr elnöke alatt: Szokolai Sándor, Zombory László, Gyenes Imre, Liptai Pál, Gyenes Pál, Muraközy József, Nagy Sándor képviselő urak, és nagyságos Szabó Adolf magy. kir. kerületi erdőfelügyelő és B. Kiss Mihály polgármester úr.

A bizottság működése óriási nehézségekkel találkozott minden lépten nyomon, mert a mi patriarchalis erdőkezelési módszerünk-

nél fogva még azt sem tudta erdőfelügyelő úrnak kimutatni, hogy tulajdonképpen hány katasztralis hold erdőnk van, mily arányban van erdőterületünk a más nemű művelés alatti területhez, mily arányban vannak a különböző fajok, hol fordulnak azok elő tisztán, hol vegyesen, miként kezeltenek erdeink, mennyi a fatermés holdankint, milyen fordákban vágatnak erdeink, stb. stb. Mindezeknek hiányában a bizottság szükségesnek látta, a községi erdők fatermésének némi valószínűséggel bíró kinyomozására és kipuhatólására, mind a keményfa, mind a puhafa erdőben két darab, egy-egy hold olyan erdőrészt kiszemelni, mely az átlagos fatermés mennyiségének leginkább megfelel.

E célból, puhafára nézve: a szikrai járásban, Hajagos Illés úr tanyáján felül hosszan elnyúló nyárfaerdő közepe táján, keményfára nézve pedig a nagy-talfái erdő közepén, melyek közül a puhafára nézve a bizottság azon véleményt nyilvánítja, hogy a próbára vett rész az összes puhafa erdeink átlagos faterméséhez viszonyítva, a középminőségűnél valamivel jobb, a keményfára nézve felvett egy hold erdő rész pedig az átlagos minőségűnél valamivel rosszabb volt.

Ezen két külön helyen levő egy-egy hold erdő részletben levő fákat métermértékkel darabonként felmérték akként, hogy először minden fenálló fának törzsét a földtől 1½ méternyi magasságban mérték meg, s ennek alapján a fa átmérőjét centiméterekben számították ki.

Midőn ez megvolt, a szikrai erdőben felvett egy hold erdőben felolvasott összes 428 db. szálfá átmérőjét összeadván, s a fák számával osztván, kijött az átlagos átmérő; ekkor a közép magasságú fák közül kiszemeltek egyet, melynek átmérője az összes 428 db. szálfá átlagos átmérőjének felelt meg s ezt kivágatván, a jól letisztított törzs év gyűrűiből kiszámították a fa életkorát (a holdankénti fatömeg, osztva az állab korával, adja az átlagos évi növedéket). Ezek után ugyanazon fát egy méter hosszú darabokba vágatván, minden egyes darab köbtartalma kiszámított; ugyan ily eljárás alkalmaztatott a talfái erdőben egy holdon termelt keményfa mennyiségének meghatározásánál is.

A számítás eredménye az lett, hogy egy hold puhafa erdő évenként hoz 2.38 köbméter vagy 1.16 bécsi ölfát, egy hold keményfaerdő pedig 0.5067 köbmétert, vagyis 0.247 bécsi ölet (tehát ¼ ölnél valamivel kevesebbet.)

Ezen két rendbeli eredmény pénzértékben kifejezve a puhafára nézve, tekintve talaja minőségét és értékét eléggé megnyugtató, miután egy hold évi jövedelme adó és kezelési költség leszámitásával 2 frt. 6¼ kr-ra rúg; de a keményfára nézve, figyelembe véve a termő talaj jóságát és értékét oly csekélység, hogy a kataszteri erdőbecslésre kiadott fatermési táblázatban

ily rossz termésű erdőnek még csak rovat sem nyitattott, mert az abban felállított 5 osztály legutolsója, tehát a legrosszabb osztály is 0.8 köbméter évi terméssel van fölvéve, míg a mi nagy-talfái erdőnkéből, mely talajának jóságánál fogva mint első osztályú erdő van megadóztatva (az erdő becsülésnél mindig a talaj-minőség vétetik adóalapul), egy hold középminőségű erdő évi fatermése csak 0.5 köbmétert mutat fel, tehát 0.3-del kevesebbet a kataszteri táblázatban felvett legrosszabb osztálynál, s ennel fogva pénzértékben holdanként 1 frt. 7,65 kr. veszteséget okoz évenként.

E körülményt ns. Szabó A. úr is belátván, kinyilatkoztatta, hogy az ily rossz minőségű erdők észszerűbb felvehetése tekintetéből, még több osztály fölállítását fogja javaslatba hozni a miniszteriumnál.

Meg levén határozva a keményfa erdő holdankénti évi fahozama, a bizottság az erdők összes jövedelmének pénzbeni meghatározásához fogott.

Az első pillanatra úgy látszik, hogy erre legegyszerűbb és legbiztosabb alapul a közönség által évenként megvásároltatni szokott fa árat lehetne venni, ez azonban, noha pontosan föllelhető a városi számadásokban, számítási alapul épen nem szolgálhat, mert azt megtudhatjuk ugyan, hogy az összes 4067 holdnyi erdőből a hatóság által 1855—1874-ig azaz 20 évi időszak alatt befolyt összeg 240,774 frt. 80 krt tesz s hogy ebből évi átlagként 12,038 frt. 74 kr. esik, melyhez még hozzáadva az évi makkoltatási árendát 2099 frt. 81 krt, összesen 14,138 frt. 55 kr-ra emelkedik, mint nyers bevétel; ebből azonban le kell még számítani a hat évi átlagból kimutatott erdőültetési és ápolási 2200 frt. 48 krt, továbbá az erdőmester és csőszök pénzbeli illetékét 8865 frtot, vagyis 11,065 frt. 48 krt, s ha ezt a nyers bevételből kivonjuk, marad az összes 4067 hold erdőből évi jövedelem 3073 frt. 7 kr., felosztva ezt a 4067 hold erdő között, egy hold erdőre 75.6 kr. tiszta évi jövedelem esnék. Ha pedig a keményfa erdő bevételét és kiadását az említett adatokból külön számítjuk ki, akkor ennek holdankénti évi jövedelme 3 frt. 58 krt tenne, de azt ezen adatokból nem lehet tudni, hogy az egész összeg hány hold erdőről levágott és milyen fából folyt be, miután az évenként levágandó erdőmennyiséget eddig a mérnök részint szakállal mérte, részint ahhoz szabta, hogy mennyi pénzt kell az erdőknek ez, vagy amaz évre adni, ennél fogva ezen adatok pontos számítás alapját nem képezhetik.

Ennél fogva áttért a bizottság a tiszta jövedelem kipuhatólása végett azon biztosabb alapra, mely szerint a város saját használatára évente meghatározott holdakban és ölekből kimutatatható bizonyos mennyiséget vágatott, nevezetesen vágatott a város 6 éven át 56 holdról 551 ölet, vagyis évenként 91,833 holdról 91 ölet fát, a fának árát ölenként, 10 % rözse értékét bele számítva

10 frt. 75 krra, rözse nélkül 9 frt. 68 krra, az évi erdőkezelési költséget holdanként 2 frt. 85 krra állapította meg.

Már a szemle alkalmával és a próbamezésnél kitűnt, de a városnál levő adatok is igazolják, hogy keményfa erdeink 30 éves fordában vágatnak, ennél fogva felosztható az egész 1264 holdnyi keményfa erdő 30 egyenlő részre és egy ilyen rész 42 holdat tesz, s ha minden esztendőben egy ily részt levágunk, akkor 30 év alatt összes keményfa erdeinket levágjuk egyszer.

A húsz évi bevétellel tett számításból már kitűnt, hogy a fa árából befolyt összes 20 évi bevételből egy évre átlagként 7373 frt. 90 kr., a makkoltatásból pedig összesen 71 frt. 56 kr., holdanként 5.6 kr. esik.

A keményfa erdők évi kiadása összesen 3611 frt. 74 kr. lévén, ebből minden holdra 2 frt. 85 kr. esik évenként.

A különböző számítás mód összehasonlításánál kitűnt, hogy a nagy talfáji erdőnek holdankénti tiszta jövedelme a köbözés útján történt számítás szerint a jobb minőségű egy holdnál 12.6 krajczár, a rosszabb egy holdnál pedig 3.4 krajczár évi veszteség mutatkozik.

A város által évente bizonyos számú holdakról vágott famennyiséget véve alapul, az évi tiszta jövedelem holdanként 1 frt. 33 kr., vagy az erdőfelügyelő által kiigazítva 97 krajczár.

A 20 évi átlagos bevétel szerint számítva pedig minden hold keményfa erdő után esnek 3 frt. 58 krajczár tiszta évi jövedelem.

E háromféle számításnál feltűnő az, hogy a 20 évi vágatás átlagánál oly sokkal kedvezőbb a körülmény, mint a két előbbi helyesebb alapon készített számításoknál. Ennek oka az, hogy az alapul vett 20 évben fordulnak elő olyan évek is, melyekben a 7373 frt. 90 kr. átlagnak többszöröse is bevétellett fa árából, például: 1869. év 13.714 frt. 90 kr., 1870. év 15.876 frt., 1871. év 14.498 frt. stb. bevételt mutat fel, igen; de ezt a fát nem 42 holdról vágják ám, mennyit a 30 éves fordánál egy évben szabad lenne vágni, hanem kétszer vagy háromszor nagyobb területről, és azért vagyunk ma már ott, hogy keményfa erdeinkben maholnap nem lesz vágható rész.

A második bizottság, melynek tagjai

B. Kiss M. úr elnöklété alatt: László K., Ági L., Nagy S., Muraközy János és József, Liptay P., Sziládi L., Szokolai S., Gyenes A., Erdösi I. és Szél I. urak voltak, 1877. évi november hó 24-én a nagy-talfái erdőt, 1878. évi április 28-án pedig a szentkirályi erdőt a helyszínén újból részletes szemle alá vette és tekintve a tárgy fontosságát, részint a félreértésből keletkező elégtelenségek elhárítására, részint a bővebb és megzafolthatlanabb indokolhatóság végett, abban állapodott meg a bizottság, hogy egy-egy hold jó, középszerű és rossz erdő rész vágassék ki, és ezeknek fahozama a szokásos ölemben, a használatra meghagyott szálfa pedig köbözés útján mérressenek fel, s e műveletnek végrehajtásával Gyenes A. az időszerű erdész mérnök urat bizta meg a helyszínén.

Említett mérnök úr kimért egy 26 éves erdő részletből 4800 □ ölet, melynek alapján a tiszta jövedelmi kiszámítás faértékben és készpénzben ejtetett meg, és kitűnt:

a) Hogy a jó erdő részlet (26 éves) 1600 □ öles hold adott: hasábokban és dorongfában összesen 16.423 ölet és 1245 kéve rözset; holdanként és évenként pedig 0.632 ölet és 28.67% rözset, pénzértékben pedig holdanként és évenként 3 frt. 12.59 kr. tiszta jövedelmet.

b) A középszerű részlet adott összesen 5.733 ölet és 473 kéve rözset; holdanként és évenként pedig 0.220 ölet 32% rözset; pénzértékben 1 frt. 50.41 kr. veszteséget.

c) A rossz részlet adott összesen 5.714 ölet és 503 kéve rözset, holdanként és évenként 0.219 ölet és 23.5% rözset, pénzértékben 1 frt. 60.41 kr. veszteséget.

A szűkebb körű bizottság az összes 1264 hold keményfa erdőt 5 minőségi osztályba osztotta s a két első osztály után, mely az összesnek 0.3 részét tenné ki, kimutat 3 frt. 78.85 kr. holdankénti és évenkénti jövedelmet, és így 66.26 krral többet, mint a mennyi a próba-vágásnál a jó részlet után esik.

A III. és IV. t. i. a középszerű és gyöngye osztálynál, mely az egésznek 0.4 részét tenné, kimutatta, hogy a III. 0.2 után a tiszta jövedelem 53.35 kr. — A IV. 0.2 után az évi veszteség 53.35 kr. és így e két osztálynál tiszta jövedelem nincs; a próba-vágásnál a b) középszerű részlet

után 1 frt. 50.41 kr. holdankénti évi veszteség tűnik ki.

És végül a legrosszabb V. 0.3 osztály után a szűkebb körű bizottság számítása szerint 1 frt. 70.65 kr., a próba-vágás adatai szerint pedig 1 frt. 60.41 kr. a holdankénti évi veszteség.

(Vége következik.)

A Kecskeméti Gazdasági Egylet választmányának folyó évi január hó 5-ik napján tartott ülésében elhatározatott, miszerint a magyar tudományos akadémia által 80 darab arannyal jutalmazott „Az erdőségek és a befásítás fontossága Magyarországon” című pályamű szerzője Galgóczy Károly úr fölkérésék, hogy hazánk több pusztáin újabb időkben sikerrel eszközölt telepítésekről s különösen Kecskemét város pusztáinak miképp lehető betelepítéséről a Casino-társulat termeiben még e tél folytán felolvasást tartson.

Továbbá a választmány felügyelete alatt a városi műkertben ültetett nemes fűztelepen 5-féle fűzből a múlt évi termésből 18,000 szál vesszőkészlete lévén az egyletnek, melyek dugványozásra kiválólag alkalmasok, azokból néhány ezer szál a városi közönségnek ajánlatot fől, eltekintve attól, a mi továbbzaporításra és némi fűdozásra az egyleti szükségletből fenmarad, a többi rész az egyleti tagok között, az innen is feleslegessé maradó mennyiség pedig általában a lakosság között határozatott el szétosztatni díjtalanul. Annál fogva azok, kik e finom fűzfajokkal tenyésztési kísérletet óhajtanak tenni, használják fől a kínálkozó alkalmat, s annak nyerhetése végett alólírott nál jelentkezni siessenek.

Végül felolvasatott a m. kir. földművelési minisztérium 10,302. sz. alatti körrendelete, mely-nél fogva az utak, út- és határszélek befásítása ajánlatik, különösen hangsúlyozva olyan fákkal, melyek sűrűbb lombzatuknál fogva a harmatképződést inkább elősegítik.

Igy gyümölcsfák közül ajánlatnak a körtve- és almafák, és a magas derekú cseresznyefák. Vadfáknál a vadgesztenye-, széles ágú nyárfa és jávorfa; az akác- és fűzfa csak ott, hol más fanemek nem tenyésznek.

(A legjobb mezei rendőri törvény, a vadász-törvénynek szükségessé vált módosítása, sőt e törvények legszigorúbb eszközlése, illetőleg alkalmazása sem lenne itt képes az útszélre kiültetett gyümölcsfákat megóvni a negédségtől és rossz akaratától. Egy nemzedéket kell előbb bele nevelni az élőfa iránti tiszteletbe!)

Egyéb házi ügyek elintézése után a gyűlés véget ért. A választmány meghagyásából:

Cseréklyei Károly,  
egyleti jegyző.

## Mi történt a színházban?

Két heti szünetelés után olvasó közönségünknek és színtársulatunknak egyaránt kedvére vélünk tenni, ha felveszszük az elejtett fonalat, s hossza-

## TÁRCSA.

### Szenvedő szívek.

(Beszély.)

(Folytatás.)

E történetek után az ifjú Sziklavári még vagy három hétig időzött otthon. Ez idő alatt rendbe hozva minden ügyeit, tartózkodás nélkül foganatosíthatta szándékát: a két hó elteltéig Margitnál tartózkodni Véghfalván.

Hisz ki tudja, a két hó eltelté után elmehet-e oda, a hol most a boldogság édes tejével táplálják, a hol most még édesen borul keblére egy angyali lény, a hol édesen mosolyg feléje egy sugár, mely a szerelem napjából kapja melegítő világát? Nem szűnik-e meg a végredelet felbontása után rá nézve minden, a mi még boldogíthatná?

Epen éjfél jelzett a toronyór, midőn Lajos Véghfalvára ért s így csak másnap reggel kereshet fel Margitot. De még az ifjú Sziklavári az út fáradalmait kipihenendő, nyugodni ment s szép jövőnek ezer boldog pillanatáról álmodik s míg Margit lázas izgatottságban számolva a perczeket, várja Lajosát, mi elhagyva mindkettőjüket, vizsgáljuk közelebbről viszonyukat.

Lajos körülményeit és viszonyait ismerjük már a mondottakból, hogy kimutassuk azt is, mily magas fokig fejlődött az érzelem, melylyel Margit iránt viseltetett, nyiltan be kell vallanunk, hogy Lajos, midőn atyja halálát már biztosnak tudta, szíve választottjával titkon egybekelt.

Hisz számtalanszor történik ez így, s hogy nemcsak az ifjú, kit szenvedély vezet, hanem a legbelátóbb, leghiggadtabb férfi is csalatkozik a

tervezett légvárak felépítésében, a mindennapi élet ezerszer bizonyítja.

Margit, egy előkelő s nemes magyar család utolsó sarjadéka. Atyja, kit még igen korán elvesztett, azon magyar nemesek közé tartozott, a kik a vig kedélyű társaságok kebelén a legfontosabb ügyet is ezzel hitték bevégzettnek: „Hej, ráérünk arra még!...”

Az atya halálát alig néhány évvel élte túl az anya, a ki még azon nyugodt gondolattal sem szállhatott sirjába, hogy leánya, a ki alig tölté be a tizenhatodik esztendőt, akad oly baráti szívre, a mely vigasztaló szerelmével a szülők elvesztése által megbézett kebelt meg fogja gyógyítani.

Margit egyedül volt e világon szerető rokonok és barátok nélkül, egyedül csak attól kísérve útait, a ki a kis madár is gondot visel hosszú vándorlása alatt, és csupán attól szeretve, a ki a legutolsó férget is részesíti magasztos adományában: gondviselésében. Hogy ily körülmények között mily csekély munkájába került Lajosnak, hozzátevé, hogy Margit az ifjú sziv legszentebb érzelmeivel vonzódott hozzá, őt a fent említett lépés elhatározására, azaz a házassági frigy kötésére rábírnai, könnyen elképzelhetjük. Így bemutatva rövid vonásokban elbeszélésem két főhősét, Margit szobájába vezetem a szíves olvasót, hol a szerelmes párt már kora reggel egymás mellett ülve találjuk beszélgetésbe mélyedve.

— Töröld le már e könnyeket — folytatá Margit vigasztaló szavait — közös sorsa ez mindnyájunknak. Hisz a tiszteletes úr is hányszor mondja, hogy szerencsése a természetnek, hogy mindnyájunknak meg kell halni. És rád e csapás nem jött váratlanul, hisz te a kedves öreg halálát már akkor is bizonyosnak állítád, midőn velem örök frigyre léptél.

— Oh örök frigy!... rebegé Lajos alig hallhatóan.

— Miért e különös hangsúlyozás Lajos?... történt valami, vagy mi is történhetne!... hisz e lépésünket a titok leple takarja!...

— Ez oka mindennek! — folytatá Lajos fájdalomteljes hangon.

— Tehát sejtlemem nem csal! beszélj kérlek, szólj röviden! mérd a halálcsapást egyszerre fejemre! — s hevesen ragadá meg Lajos kezeit, ki legyőzve a fájdalom ki-kitörni akaró hangját, elég határozottsággal adá elő a történeteket.

Hosszú szünet állt be. Margit a pamlag párkányára dőlve könnyezett, Lajos a fájdalomtól sokáig nem tudott szólni, de később fölemelve Margitot nyugvó helyzetéből s őt szenvedélyesen átkarolva, alig hallhatóan mondá:

— S te könnyezesz?!

— Nem Lajos! — folytatá Margit, kibontakozva az ölelő karjaiból. — Nem hullnak többé könnyeim. E kebel megszokta már a csapásokat, s isten igéje: „ne zúgolódjál.” Én nyomorult vagyok, de e négy fal elzár mindent a világ elől. En ezentúl meghaltam már a világnak s egyedül a nyomornak és szenvedésnek élek. S egyedüli boldogságom lesz: boldognak tudni tégedet!...

— És hiszed — válaszolá Lajos Margit szavai által mintegy megilletődve — hogy tudnék nélküled élni? Vagy képzelhető-e élet rám nézve nélküled is? Nem Margit! minket nem választ el semmi a világon, s ha meg kell halnunk, lelkeink ölelkezve mennek egy jobb hazába. De még ez ügy felől magam is csak bizonytalant tudok, remélj, és én hiszem, a remény megtermi édes gyümölcseit.

Hogy a néhány hét lefolyása alatt, melyet Lajos Margitnál töltött, hányszor újítá fel ennek kebelében az a reményt, aligha mondhatnám el.

dalmas keresgélés nélkül épen ott ragadjuk meg, a hol az véletlenül kezünkbe akadt.

Kedden Várady József jutalmául „itt először“: „Szegény legény és a kecskeméti leánykérők“ című három felvonásos népszínmű adatott elő. Irta Abonyi Gyula, társulatunk ismert tagja. Voyons le sujet. Pethő István helységbirónak (Némethy) Ilonka (Pifkó Lina) és Eszti (Abonyiné) nevű két leánya van. Amazt Szomorú Bálint, szegény szolgálégény (Várady) szereti, s viszontszerettetik; emezt Konyári Lajos (Haray), a ki hasonlóképen viszontszerettetik. Ez utóbbiak házassága ellen az öreg Pethőnek nincs kifogása, de az előbbienekében nem tud megnyugodni; Ilonkát Somogyi Jóska (Abonyi) kecskeméti kérőnek igéri, de Jóska megtudja a leánytól, hogy mást szeret, s takarodót fúj. Pethő találkozón éri Ilonkát Bálinttal, s heveségében leányát homlokán fokossal megsebzí; a leány betegeskedik, az anya megszanja a testileg s lelkileg egyaránt szenvedőt, a szerelem pártjára szegődik, s a szerelem természetesen győz: Ilonkát megkapja Bálint, s viszont. A vénasszonyok pletykázása, s a cigányok fellépése mit sem lendít a darab főeseményén, s azért teljesen felesleges; Lidi (Némethy Cornél) és Janó (Kövesy) mellőzhető volt, úgy a lelkész (Králik) is; s ezeknek fölléptével a darab meséje tarkább ugyan, de semmivel sem regényesebb, vagy élethivebb, megnyerőbb, vagy kevésbé kielégítő. A darab expositiójában józan, s leszámítva a beteges sentimentalismust, mely legtöbb népszínműveinket élvezhetetlenné teszi egészséges izlésű emberre nézve, lényeges átalakítást igényel. Miért szereti Ilonka Bálintot, Lajos Esztiét, alig tudjuk meg; s csaknem hajlandóbbak vagyunk az öreg Pethőnek, mint nevének pártjára szegődni, mikor a szegény sorsú Bálintot muzsikaszóval és borral kezében (meg a fejében is!) látjuk a bíró kapujánál megállani. A rézgeskedés sok vidéken könnyen megbocsájtott „öreg hiba“, de Ilonkát szerető legények búbanatukat sohasem temetik borba, ha Ilonkájukat nem akarják elveszíteni; persze kérdés az is, hogy vannak-e a köznépből általában Ilonkák? s különösen olyanok, a minőket az írók mutatnak be rendszerint a színpadon? mi megvalljuk, hogy ilyent nem ismerünk egyet sem, s még a miveltebb körökben is újjainkon számítjuk őket elő. Pethő haragja is indokolatlan; becsületes gondolkozású embertől megvárjuk, hogy a jóra való embert, habár az szegény, megbecsülje; a ki pénzgöggjében mást vagyontalansága miatt lenévez, az semmi ember, ha mindjárt egész falu szüvegeli, s netán bírói széken ülne is; már pedig Pethő ilyen is, olyan is, hibái nem állanak összhangban erőnyeivel, az árnyék nem felel meg a fénynek. Összeségben a darab gyenge lábbon áll, de alapja biztos, s ez lehetővé tette, hogy színészeink buzgalmának sikerült annyira vinniök, hogy a szerzőt kihívták és megtapsolták. Egyébként készséggel aláírjuk Boileau szavait: „la critique est aisée, l'art est difficile“, csakhogy ezzel a darab jobba nem lesz. A darabba szőtt dalok nem újak, de egytől egyig jók, s eléneklésükért úgy a jutalmazott, mint primadonnánk Abonyiné, érdemlett tap-

sokban részesült. A színház egészen megtelt, s azért ajánlatosabb lett volna a nagy közönség tettségét jobban megnyerni képes darabot adni elő, s az újdonságot más estére tartani fenn.

Kevés dicsérettel emlékezhünk meg a csütörtökön előadott „Sheridan“ című négy felvonásos színműről. Langlé e daraja a crême de la crême köréből van merítve, s előadásában noblesse, finesse, esprit, a gondtalan aristokratát s a köznépiason felülemelkedő plebeiuszt egyaránt jellemző tulajdonok váltakozva mint a tenger hullámai majd egymás ellen törnek, majd egymás mellett folynak, majd szerte csapongnak. Minden szereplő egyúttal jellem is, a mi sok tekintetben könnyíti, sokban nehezíti az előadást. Helyesen fogta fel szerepét, s megnyerő csinnal játszott Abonyi, mint Sheridan; egyes elhomályosult helyeknél nem annyira ő, mint játszóársai a hibásak, kik hamisan intonáltak, s ezzel őt is kihozták a helyes hangból és ütemből. Játéka sok helyen elég eleven volt, de sok helyen nem volt eléggé az, s lángtengert lelkébe záró, mindig az ellenzékkel tartó Sheridan, a nemtelen látására és hallására, nemcsak megütközik, hanem kitör, tüzet, hamut és követ szór, mint a Vesuv, vagy Aetna. O. Völgyi, mint Champrose marquis, és Némethy, mint Dunbar nagyon modorosán játszott; az egyénített szerepek jellemző szépségét, a francziát jellemző eleganciát, s az angolt jellemző hideg udvariasságot egyik sem tüntette fel. Haray, mint Spencer (mond: spenszer) hidegen hagyott; sem a lordban rejlő szivtelen Don Juant, sem a gyűlöletének egész vagyonát feláldozni kész főurat nem mutatta be kellően. Temesváry, mint walesi herceg kevés csinnal játszott, Várady, mint Murcius orvos, szerepét tökéletesen elhibázta. Az orvos művelt, udvarias, illetudó ember, szeretetre méltó tudós, a ki ezen tulajdonságainál fogva szívesen fogadott vendég a felsőbb körökben. Tán nem tudja őseit újjain úgy előszámolni, mint azon kör tagjai, a melybe bevezetik, de a társalgásban tökéletesen egyenrangú velük szelleménél fogva; az igazi aristokratánál a valódi szellemi aristokrata mindig szívesen látott vendég; innen az orvos és Sheridan népszerűsége fenn; oly nevelésű egyént, mint a minőt Várady mutatott be, még ajtónállónak sem alkalmaznának. Tóth Soma, mint Golden és Kövesy, mint Paddy könnyebb szerepét jól játszotta. Féltünk szólni a nőkről. Leghelyesebben Serédi P. Lina játszott, mint Zsuzsanna, de túlságos érzélgéssel, s kelletlenül kevesebb önérzettel. Szegény leányok, a kiknek nem igen van betevő falatjuk, erélyesek és nem érzélgők, reálisak s nem romanticusok. Cséki Lina a büszke, heves Cardival hercegnőt, Temesváryné Portlainde marquiset olympusi gög nélkül játszotta. A hercegnő nem lutrin ternót nyert marchande des modes s a marquise nem „alleweil fidel fidel“ courtesane.

## ÚJDONSÁGOK.

— A reform. egyház új presbyteriuma mult vasárnap tartá első alakuló gyűlését, mely alkalommal a gyülekezet által már megválasztott főgondnokon kívül pénztárnokká Szűcs Ferencz,

jegyzővé Németh Dániel, aligondaokká Dékány Imre választott meg. Az egész választásnak azonban legérdekesebb mozzanata Salamon Imrénék, kit egypár magát primipilusnak képzelő nulla minden áron beakart vinni, az aligondnokságból nagy szavazattöbbséggel lett kihagyatása. Eddig az ellenpárt és néhány rágalmozó aljasságának tulajdonította az ellene felhalmozódott vádakat; — most saját pártja mondá ki rá az ítéletet, megadva az elégtételt azoknak, kik S. úr ellenében az igazság kiderítéseért küzdöttek. Erre mondjon kadenciát a „Kecskemét.“

— **Báli jelentés.** A helybeli kir. törvszéknél alkalmazva levő joggyakornokok f. é. február hó 1-én a Casino helyiségében diszes zártkörű táncmulatságot rendez a helybeli jogászegylező-egylet javára. — A törvényszéki joggyakornokok most lépnek még először a sikra, kívánjuk, hogy vállalkozásuk fényesen sikerüljön.

— **A helybeli Casino-egyesület** mult évi decz. hó 29-ikén tartott közgyűlésén az elnök konstátálva, hogy társadalmi életünk a lefolyt évben a Casinóban lazult, sőt a tagok hanyag fizetése miatt az anyagi helyzet is kevésbé jó, elhatározta a közgyűlés, hogy azon tagokat, kik a beperlést bevárják, kitöröli tagjai közül, sőt a hátralékosokat is, megintve a fizetésre, nem fizetés esetén kizárja. — A választmány maradt a mint volt, azon kivétellel, hogy pénztárnokká Tóth László választott meg. — A választmányi tagok közül Erdősi Imre és Csillag Antal urak eltávoztak, helyük azonban be nem töltetett.

— **Sport.** Folyó hó 7. és 8-án Matkó pusztán jól sikerült hajtóvadászatot rendeztek a pusztai félegyházi birtokosai, melyre városunk sportkedvelői közül is többen hivatalosak voltak, s tényleg is részt vettek, kik mindannyian szívélyes vendégszeretettel részesültek. A két napi vadászat eredménye 169 nyúl és 2 róka volt. — Ugyan e hó 9-én pedig Schweiger Fülöp úr tartotta meg szt.-lőrinczi pusztáján az évi rendes hajtóvadászatot. A szép számmal egybegyűlt társaság a lelket rázó út fáradalmait izletes reggeli mellett kipihenve, hozzáfogott a fárasztó de élvezetes mulatsághoz. Az idő ezúttal jobban kedvezett, mint pár év óta, s a hólepte síkságon mulatságos látványt nyújtott a neki szelesedett nyulak cikázása, melyek közül 98 db. nem kerülhet ki a siralomházban várt halálos ítélet végrehajtását. A házigazda szívesége az előbbi éveken tapasztaltaknál méltó folytatása volt, mely bizonyára könnyen felejteté a vendégekkel a rögzös út fáradalmait, melyért oly bő kárpótlásban részesültek.

— **Dr. Tassy Pál úr,** a helybeli jogakademia tanára s lapunk egyik főmunkatársa, közelebb száz forinttal gyarapítá a joghallgatókat segélyző-egylet alaptőkéjét. A nemes és ügybuzgóságból folyó cselekedet nem szorul dicséretre.

— **Némethy György** színigazgató úr Felekyné Munkácsy Flórát és Prielle Cornéliát felkérni szándékszik vendégszereplésre; Felekyné már azelőtt megígérte volt, hogy meglátogatandja városunkat. Kétségtelen, hogy a két országos hírű művészű városunk színpártoló és szinkedvelő lakosságának

Hisz minden pillantásával, minden mosolyával azt susogta: remélj, s midőn a végrendelet felbontásának ideje elérkezett s Lajos a búcsúcsókokat adta Margit ajakára, hogy minő érzemények keltek mindkét kebelben — fölösleges elmondanom.

Már jó magasan járt a nap a tiszta kék égen, a pacsirták már rég elénekelték reggeli dalaikat, midőn az öreg plébános: „az öreg tiszteletes úr“ mint a falu népe nevezni szokta, belépett Lajos szobájába.

Mindkét részről való kölcsönös üdvözlés után, az öreg úr a végrendeletre tért át, melyet egész ünnepélyességgel felbontott, miközben annak pontos kiviteleről szólt egyetmást, végül azt az asztalra teríté.

A végrendelet első pontjáról, melyben az öreg az ősi birtok teljes átruházásáról szól, hallgatok s csak a másodikat, mint elbeszélésünk egyik fő motívumát, beszélem el egész pontossággal.

„Hogy fiam boldogsága — így kezdé az öreg tisztelendő a második pontot, miközben egy jót szippantott burnót-szelenczéből — teljes legyen, kívánom, sőt akarom, hogy nőül, lelki jóbarátomnak Lángházi Lázár Imrénék, gazdag, kedves és művelt leányát Irmát vegye.“

— Ne tovább tisztelendő úr! — kiálta Lajos, s majdnem eszméletlenül ugrott fel az asztala mellől. — Jó apa!... gondos apa! látja kérem, nőt jelel számára, a gazdag szomszéd leányát! — s indulatában ketté szakítá a végrendeletet.

Majdnem örültséggel határos kitörésnek szavai valának ezek. A tisztelendő úr bámult, futni akart, vagy segítségért kiáltani, de a gondolat s a félelem, hogy Lajos valóban örvöng, mint ezt a köznépből már régen híresztelék a faluban, kötve tarták lábait; sőt e véleményétannál is inkább bizonyos-

nak gondolta, mert Lajos, a ki most a pamlagra dőlt, haját tépdélé, s a közben vad indulat hangján ejté ki e szavakat: — hisz ő gazdag!... látja tisztelendő úr, gazdag!...

Vérben úszó szemei, vakító fénynyel villogtak a boszútól, mellét szaggatá, haját tépdélé, míg végre megeredt a könnyek árja s dült, mint vad szélvész után a zápor a felkorbácsolt fellegekből; s az öreg ott ült, s ő is el kezdett könnyezni, a nélkül, hogy tudná a másik könnyhullatásának okát.

Másnap kora reggel útnak indult Lajos, hogy annál korábban érjen Lázárékhöz.

Margithoz nem tért be, csak néhány sorban adá tudtára, hogy nem történt semmi különös s néhány hét múlva megérkezik hozzá, hogy többet soha sem válják tőle el.

De hiába akarta Lajos Margitot e módon vizgasztalni, mindent ki tudott olvasni e sorokból. Tudta, hogy ha Lajos személyesen nem jön, nagy bajnak kelle történnie, s hogy mindenről csak ily röviden tudósítá, még inkább fokozá fájdalmas kíváncsiságát. Így vagyunk legtöbbszörre, míg bizonyíték nincs kezeink között, habár bizonyosak vagyunk is a csapás felől, alig akarjuk azt elhinni.

Lajos a kimért időre ért be Lázárékhöz, hol az apa kivételével jövetele mindenkiiben a váratlan megjelenés leirhatatlan zavarát okozta. Senkisé tudta megmagyarázni jövetele okát; mert az öreg úr még mindeddig titkolta családjá előtt Sziklavári levelét és kérelmét, a mely kérelemnek Sziklavári váratlanul bekövetkezett gyors halála miatt csak gondolatban adott igenlő választ. S Lajos megjelenése annál is visszatetszőbb volt Lázárné és leánya előtt, mert az oly különösen viselte magát és beszéde igen gyakran érthetetlen volt.

Egy alkalommal, midőn Lajos és az öreg

minden egyéb kíséret nélkül sétált a kertben, így kezdé Lázár beszédét:

— Valóban kedves öcsém, magának sem tudtam megmagyarázni mi volt oka annak, hogy én viszonyainkról mindeddig hallgattam. Lehet ugyan, hogy azon körülmény tartott vissza, melyben én jelenleg vagyok s mely mondhatom reám elég kellemetlen.

— Hát nem volt önben elhatározott szándék, mikor ez ígéretét atyámnak megtette? — folytatá Lajos.

— Én még az ön atyjának nem tettem semmi nemű ígéretet, mert midőn tervem elhatározássá érlelődött, ő már megboldogult, — volt Lázár válasza. — Hanem igenis tettem ígéretet másnak, ki azonban, ha a kőszá hirnek hitel adható, most Bosznia köves talajában álmódja a legboldogabbak álmait. De bár e fent említett egyénnek adott szavam egyáltalában nem bir az ígér erejével, atyja kérelmével szemben képes lennék azt megerősíteni, ha önt bárkihez is kötné eskü vagy becsületszó, vagy bárkivel is volna, ha mindjárt kezdetleges viszonya.

— Engem a már ön előtt ismert végrendeletben foglalt apai átkon kívül semmitem köt — válaszolá Lajos hidegen — de hogy boldogságomat előmozdítandja-e, az más kérdés!

Lajos e szavai után az öreg némán s kérdőleg mereszté rá szemeit; úgy látszik nem tudá magának Lajos szavait hamarjában megmagyarázni, mégis elég nyomatékkal nyujtá kezeit Lajosnak e szavakkal:

— Úgy a menyegzőt egy hét múlva megünnepelhetjük!...

(Vége következik.)

valamint mindig, úgy most is legszívesebben látott vendége.

— **Vaddisznót** lőtt a héten egy nádvágó Főrián Károly úr ágasegyházi rétjében. A vadállat szép nagy, de sovány volt, mert úgy látszik eledeleiben meglehetősen szűkséget szenvedett. Tudunkkal e fajta vad környékünkön még nem ejtett el, s így valódi ritkaságnak mondható. Kár, hogy társas vadászat alkalmával nem kerülhetett kézre! Az eset elbeszéltek a Casinóban többen kétkedtek a vaddisznónak állított vad valódiságában, mert nemrégiben valaki farkast vélt löni, tulajdonképpen pedig kutyát lőtt agyon. Felkerekedtek tehát mintegy húszan, s a helyszínén, Főrián úr házánál, szemle alá vették a vadat, s constatálták, hogy az csakugyan vaddisznó.

— **Kedden**, f. évi január hó 14-én Haray Sándor jutalomjátékúal itt először adatik: „200 év múlva.“ Legújabb vigjáték 3 felvonásban, irta: Balázs Sándor. E vigjátékot, melyben a nők polgármesterek, ügyvédek stb., a férfiak dajkák, pesztónkák stb., mindenkinek, a ki szeret józúket nevetni, s a nevetésből okulni, figyelmébe ajánljuk. Haray úr különben is megérdemli a pártfogást, mert társulatunk egyik leghasznavehetőbb s legszorgalmasabb tagja. Abonyiné, mint halljuk, ügyvéd szerepében fog fellépni.

— **Kincses Mihály** gazdálkodó e héten zilált vagyoni viszonyok miatt, mint mondják, éjjel tizenkét óra tájban a legrosszabb ruhába öltözködve, a Bosányi deszkakereskedés melletti kertben lévő kútba ölte magát. Az öngyilkost Dr. Kecskeméti Lajos városi főorvos úr boncolta fel, a kinek lelete szerint a halottnak mája és tüdeje egészen el volt kövecsesedve.

— **Broodból** a következő levelet vettük: „A mozgósítva levő Mollináry-ezred tartalék-parancsnokságához berendeltetvén, a rögtöni elutazás miatt nem volt időnk jó ismerőseink, kedveseink s szeretteinktől elbucszni. Tisztelettel kérjük tehát: sziveskednék e sorokat becses lapja hasábjain közzé tenni. Az ég áldását kívánjuk minden jó ismerőseinknek, hozzánk tartozó szeretteink és kedveseinknek s a nagy angol költővel Byronnal egyenként mindenkinek azt mondjuk:

„Isten veled, s ha ez örök leend,  
Örökre is Isten veled!“  
B. u. é.

Brood alatt a hajó-uszályon, 1878. decz. 31. A legénység nevében: Olsavszky Lajos s. k. őrmester, Szabó András s. k. szakaszvezető, Pataky Vilmos s. k. őrzető, Gröber Lajos s. k. közvitész, Ludwig Áron s. k. Molinár-baka (igy), Feiler Antal s. k. közbaka, Kálmány Károly s. k. u. a., Schwartz Lipót s. k. u. a. Derék bakáink megérdemlik, hogy új évi megemlékezésükről ismerőseiket kivételesen lapunkban értesítsük. Viszont: b. u. é.

— **Galló Máriát** a nyolczadik tizedben testvéreinek veje előttünk ismeretlen okból késsel agyon szúrta; a szerencsétlenül járt nő temetésén szerdán a közönség részvétét óriási tömeges megjelenésével tanúsította.

— **A helybeli kereskedő ifjak** társulata folyó hó 17-én pénteken esti fél 8 órakor fogja rendes évi közgyűlését megtartani; tárgyak: a) elnöki jelentés, b) pénztári kimutatás, c) tisztújítás, d) netalán előforduló indítványtélék.

— **A budapesti kir. tudományegyetemen** az 1878/9. II. tanfélévi beiratások január 11-től 24-ig tartanak. A születésnői tanfolyamra való beiratások a budapesti egyetemen január 11-én kezdődnek.

— **A bécsi magyar bál-bizottság** nevében gróf Vay Olivér és Pintér Gyula mult hó 22-én fölkérték szász Coburg Gotha Ágost herceget az említett

bál védnökségének elfogadására, ki a szép Magyarország iránti szeretet és rokonszenvének kifejezése mellett a védnökséget kegyesen elfogadta.

— **„Az Építészeti Ipar“** című derék műszaki hetilap, mely gondosan összeállított tartalmával s szebbnél szebb rajzmellékleteivel a hozzá köthető igényeket hétről-hétre teljesebb mértékben képes kielégíteni, legutóbbi számában meleg és hazafias hangú fölhívást intéz közönségéhez s azt a hadikfalvi legett iskola fölépíthetése végett adakozásra szólítja föl. — Kivánjuk, hogy gyűjtésének minél szebb anyagi eredménye legyen!

— **Kossuth Lajost**, mint a „Szilágy“-ban olvasuk, betegségének hírére a „Gazetta Piemontese“ című olasz lap szerkesztője, Minelli meglátogatta s hosszabban beszélgetett vele. Kossuth ágyon kívül, de pongyolában fogadta őt. Beszéd közben sokat beszélt politikáról. Az olasz tudósító szerint, Kossuth Ausztria romlását teljesen hiszi s reményét helyezi Magyarország szövetségében a Balkán félsziget északi államaival, mely esetben hatalmas birodalmat képezne. Társalgásuk végén nyilatkozott azon elterjedt s Cantu művében is olvasható állítás ellen, mintha ő miniszter korában segínyt nyújtott volna az osztrákoknak Olaszország leigázása végett. Épen az ellenkező történet, ő minden áron meg akarta gátolni, hogy a magyarok küzdjenek az olaszok ellen. Fel is hatalmazta az olasz lapszerkesztőt, hogy ezt hozza nyilvánosságra, annival inkább, mert újabban névtelen levelet kapott, melyben azzal gyanúsítják, hogy az olasz királytól nyugdíjra hűz. „En volnék az olasz királytól nyugdíjazva? — mondá Kossuth. Gyakran kínáltak meg császárok és királyok nyugdíjjal: jelesül Franciaország császára és Olaszország királya, de egyike sem eléggé gazdag, — hogy Kossuth Lajosnak alamizsnát adhasson.“ „Nem tehettem egyebet — így fejezi be Minelli élelken irt sorait — mint hévvel szoritani meg a nagy férfiú kezét és azt szívemhez vinni: minden szó elnémult ajkimon azon nagyszerű és nemes homlok szemlélésénél. Éljen Magyarország!“

— **A „bécsi akad. magyar olvasó- és társaskör“** a következő itt kivonatilag közölt fölhívást adta ki: „Két éve, hogy Bécsben, a külföld egyik leghirnevesebb egyetemén, a magyar nemzetiségű tanuló ifjak egyesületet alapítottak. A fő indok, mely tömörülésre készített az akadémiai magyar ifjúságot, azon fájdalmas tapasztalat vala, miszerint a magyar korona országaiból évről-évre Bécsbe seregleg, az ezeret meghaladó s felében magyarajkú tanuló ifjak nagy száma egy a hazafias lelkiület megőrző menhely hiányában önkénytelenül is, de jobbadán agitáció folytán besodortatván az itt fenálló számos, nemzetiségi célú és jellegű akadémiai egyesület ténykedési körébe, a hazától elidegenülve vagy hazafiatlan eszmék szolgálatába lépett, vagy legalább a haza ügye iránt való közönyösség által megmetyelvezve tért vissza szülőhelyére. Jogosan fájlalták a hazai körök is a tanuló ifjúságnak különösen Bécsbe való tömeges kivándorlását és mi bátran kimondhatjuk, hogy ily körülmények közepette egy akadémiai magyarkör létesítése Bécsben nem csupán üdvös és célszerű, de elodázhatlan szükség és kötelesség volt. — Megalakult tehát a „bécsi akadémiai magyar olvasó- és társaskör“, hogy zászlaja alatt egyesítse az egyetem, műegyetem és az akadémia magyar ifjait és azokat, kik magokat magyaroknak vallják, megalakult, hogy megőrizze híven a hazafias érzületet, hogy emelje a nemzeti öntudatot, hogy művelje a tagokat minden irányban, de mindig és mindenütt magyar szellemben. Ez volt körünk törekvése eddig, ez

lesz programunk ezután is. — De a fentartása és működése áldozatokkal van egybekötve s a tagsági díjakból befolyó pár száz forint csupán rövid időre biztosítja annak fennállását. Alázatos kérelmet intézünk ennél fogva a hazai körökhöz, kegyeskedjenek pénzzel, könyvadományokkal vagy bármily czélszerűnek ígérkező módon ügyünket gyámolítani és nagybecsű pártfogásuk által körünk fenállását lehetővé tenni.“

## IRODALOM és MŰVÉSZET.

— **Táborszky és Parsch** zeneműkereskedésében megjelent Rosenzweig M.-től „Canapé Marsch-Polka“ zongorára alkalmazva közkedvelt-ségű népdalokból. Bevezetés, (Petit, Petit), táncz (Mein Peter, So a Hetz, Canapé, der Wiener geht nicht unter). Ára 60 kr.

— **Gazdaközönségünk** figyelmébe ajánljuk a Gonda Béla által szerkesztett „Gazdasági Mérnök“ című havonként kétszer megjelenő népszerű folyóiratot, mely kiterjeszkedik mindazon műveletekre, a melyek általában a földművelés, s a mezőgazdasági és házi ipar fejlődését előmozdítani hivatvák. E lap a „Tiszavölgyi Társulat“-nak közlönye s a párizsi kiállításon dicséret oklevelet nyert.

— **Táborszky és Parsch** zeneműkereskedésében Budapesten megjelent: „A piros bugyelláris“ Énekhangra zongorakísérettel (vagy zongorára külön) alkalmazta Erkel Elek. 1. Zöld leveles diófa. 2. Az én uram akaratos. 3. Fösvény az én uram szörnyen. 4. Rózsa bokorba. 5. Hirös város (Szentirmay Elemértől.) 6. Fekete szem éjszakája. 7. Ilyen olyan kis legény. 8. Érett a búza. 9. Piros, piros piros. 10. De szeretnék rámás czizmát (Csingelingi.) 11. Azt kérdezi. Ára 1 frt. — Ugyanott megjelent továbbá a „Kakuk polka.“ Ára 50 kr.

### Sub rosa üzenet.

1. Az „Olvasókör“-nek. A beküldött újdonságot nem közölhetjük, mert az valóságos hirdetés, mely után bélyegdíj fizetendő; közlés esetén a leletet ellenünk fognák felvenni, s így szíveségünkért a törvény nevében még büntetést is szabnának ki ránk.

### Tudósítás a kecskeméti hetivásárról.

1879. január 10.

Tisztabúza hektolit.	76—80 kl.	5.85 któl	6.25 krig.
Elegy „	73—75 „	4.— „	4.40 „
Rózsa „	70—72 „	3.57 „	3.73 „
Árpa „	60—62 „	3.08 „	3.42 „
Zab „	36—40 „	2.60 „	2.76 „
Kukoricza „	70—72 „	2.60 „	3.25 „
Köles		3.08 „	3.42 „

Felelős szerkesztő: **Dr. BELICZAY JÓNÁS.**

Főmunkatársak:

**Hornyik János, Dr. Tassy Pál.**

### Nyilatkozat.

Szomorodott szülői szívvel teszem, de kénytelen vagyok vele, mert fiam ifjú Csertő János megdöbbenéssel észszel kapzsi emberek által tévútra hagyta magát vezetetni, s minden intésem eddig sikertelen maradt. Ennél fogva tehát határozottan kijelentem, hogy bárki nevezett fiamnak tudtom s beleegyezésem nélkül bármi összeget ad, tőle bármi okmányt vesz ki: tőlem kifizetését ne várja, — pénze vesztett leend; — a multa nézve is semmiféle kötelezettséget nem vállalok.

Kelt Kecskeméten, 1879. január 8-án.

Csertő János.

## H I R D E T É S E K.

IX. évfolyam.

# „MERCUR“

hiteles sorsolási közlönye

179 (5—4)

az osztrák-magyar és a külföldi lutri értékpapírok kisorsolható állam és magán-kötvényeknek, vasúti-, gőzhajózási- és iparrészvények és elsőbbségi kötvényeknek, záloglevelek- stb.-nek.

**A bank-, pénz- és vasúti folyóirata 1879. január 1-vel új egész éves előfizetést nyitunk a kilenczedik évfolyamra.**

A MERCUR magyar és német szöveggel 3—4-szer jelenik meg havonként, szükség esetében még többször is, és pedig minden jelentékenyebb húzás után; könnyen érthető rövidséggel, czélszerű és táblázatos átnézetekkel hozza ez a hiteles húzási lajstromokat, valamint a maradványt is, vagyis a kihúzott és fél nem vett nyerevényeket s ennél fogva az értékpapírokkal bíró közönségnek nélkülözhetetlen közege.

**Előfizetési-díj bérmentes házhoz küldés vagy 2 frt. postai szétküldésnél egész évre csak**

A „MERCUR“ kiadó-hivatala

**Budapest, Dorottya-útcza 12. Budapest.**

Ezennel felhívjuk az előfizetésre s kérjük az érthetően irt lacczim és utolsó posta beküldését. Az összeg beküldése legegyszerűbben posta-utalvánnyal történhetik.

## A sertéskereskedők figyelmébe!

Az új kirakóhelynél **behajtót** nyitottam szállásomhoz. Helyes és gondos szolgálatot, minden egyéb szükségést nyújthatok itt, valamint ellátást a legjobb minőségben, legolcsóbb áron. Kivánatra megbízás folytán az eladandó sertéseket is átveszem, ezekre csekély kamatra **előleget** is adok. Kész szolgálatát ajánlja

180 (5—4)

**Politzer F.**

szállás-tulajdonos **Köbányán**, Budapest mellett.